

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Kounicova 67, Brno, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

t a k t o :

- I. Žalovanému **se ukládá povinnost** vydat ve lhůtě 45 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí ve věci samé, v řízení pokračujícím po podání odporu žalobce proti příkazu žalovaného ze dne 27. 10. 2014, č. j. ODSČ-42796/14-13, sp. zn. ODSČ-42796/14-JR/PŘ, ledaže by ani po řádné výzvě žalovaného nebyly odstraněny vady podaného odporu.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobce v podané žalobě uvedl, že příkazem ze dne 27. 10. 2014, č.j. ODSČ-42796/14-13, doručeným mu dne 5. 11. 2014, jej žalovaný uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce proti tomuto příkazu podal dne 11. 11. 2014 k poštovní přepravě odpor, a to prostřednictvím zmocněnkyně K. Z., nar. X. Žalovaný byl tedy povinen dle § 71 odst. 3 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vydat v prodloužené lhůtě 60 dnů rozhodnutí. To však neučinil, a je tedy nečinný. Žalobce namítal, že žalovaný podaný odpor neakceptoval, neboť zmocněnkyně žalobce v době podání odporu nebyla zletilá, a tedy nebyla způsobilá k tomuto úkonu. Tuto skutečnost žalovaný zmocněnkyni žalobce i žalobci sdělil přípisem ze dne 2. 12. 2014 s tím, že příkaz nabyl právní moci. S takovým stanoviskem žalobce nesouhlasil, neboť s ohledem na skutečnost, že zmocněnkyně měla dosáhnout plné zletilosti po uplynutí jednoho týdne po podání odporu, je třeba mít za to, že již byla k zastupování žalobce v přestupkovém řízení procesně způsobilá, zvláště pak, je-li dle zákona procesně způsobilá být účastníkem takového řízení. I kdyby ovšem zmocněnkyně k podání odporu za žalobce způsobilá nebyla, měl žalovaný žalobce vyzvat k doplnění podpisu odporu ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že před podáním žaloby vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, kdy dne 18. 6. 2015 podal Krajskému úřadu Jihomoravského kraje žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu, který této žádosti usnesením ze dne 7. 7. 2015, č. j. JMK 87963/2015, nevyhověl.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-42796/14-JŘ/PŘ ve lhůtě 45 dnů od právní moci rozsudku.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že dne 12. 11. 2014 obdržel podání označené jako odpor proti příkazu vydanému vůči žalobci ze dne 27. 10. 2014. Toto podání učinila K. Z. a bylo žalovanému doručeno společně s nepodepsanou plnou mocí ze dne 7. 11. 2014. Sdělením ze dne 2. 12. 2014 žalovaný obeznámil žalobce i K. Z. s tím, že podání odporu bylo učiněno osobou k tomu procesně nezpůsobilou, a proto žalovaný k tomuto podání nebude přihlížet.

Dle názoru žalovaného K. Z. neprokázala, že je oprávněna za žalobce odpor podat, neboť se při jeho podání neprokázala podepsanou plnou mocí, která by ji k tomu opravňovala. Za fyzickou osobu plně způsobilou k právnímu jednání lze považovat takovou, která nabyla zletilosti, tedy věku 18 let, nestanoví-li normy správního práva jinak. Proto bylo zcela nadbytečné zabývat se její mentální vyspělostí. Vzhledem k tomu, že v přestupkovém řízení

by nezletilý účastník musel být zastoupen svým zákonným zástupcem a orgánem sociálně-právní ochrany dětí, a tedy by nebyl způsobilý samostatně v přestupkovém řízení jednat, nemohl být ani způsobilý jiného účastníka v takovém řízení zastupovat. Odpor K. Z. tak pro nedostatek její aktivní legitimace k takovému úkonu a absenci její procesní způsobilosti nemohl vyvolat právní účinky. Nebylo tedy nutné se ani zabývat odstraňováním případných vnitřních vad takového podání, ani tím, koho k jejich odstranění vyzývat. Příkaz nabyt právní moci, a nečinnost žalovaného je tak vyloučena. Správnost postupu žalovaného potvrdil i jeho nadřízený správní orgán, Krajský úřad Jihomoravského kraje, a to ve svém usnesení ze dne 7. 7. 2015, č. j. JMK 87963/2015, v němž totožným námitkám žalobce obsaženým v žalobě nevyhověl, a ztotožnil se tak s názorem žalovaného. Na tomto závěru pak nemůže nic změnit ani souhlas zákonného zástupce K. Z. se zastupováním žalobce v přestupkovém řízení. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje je navíc samostatně přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Je tedy zřejmé, že názor žalovaného byl v souladu s názorem orgánu nadřízeného, tak i metodickým výkladem ministerstva vnitra. Proto by odpovědnost za takováto rozhodnutí neměla být přenášena na žalovaného.

Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že jednání žalobce je předem připravené a obstrukční. K. Z. do své zletilosti vystupovala jako zmocněnec také v případech dalších obviněných z přestupku a shodné je také to, že i v těchto věcech vystupovala na základě nepodepsaných plných mocí. Byl to tedy naopak žalobce, kdo byl v přestupkovém řízení nečinný, když byl žalovaným uvědomen o nedostatecích svého zastoupení, přičemž bylo na žalobci, aby tyto nedostatky odstranil. Žalobce se však domáhá opatření proti nečinnosti až v době, kdy již nelze přestupek projednat z důvodu zániku odpovědnosti. Ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu přitom má sloužit jako pomoc účastníkům správního řízení, nikoli jako nástroj obstrukční.

Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný v žádném případě nebyl nečinný, a žaloba by tedy měla být zamítnuta, je-li vůbec přípustná, když z důvodu zániku odpovědnosti za projednávání přestupek ke dni 22. 4. 2015 již nelze ve věci meritorní rozhodnutí vydat.

III. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž uvedl, že nezletilý nemusí být v přestupkovém řízení zastoupen zákonným zástupcem a orgánem sociálně-právní ochrany dětí, tito se pouze vyrozumí o konání ústního jednání. To však neznamená, že by se takového jednání společně s nezletilým museli účastnit, tuto povinnost jim zákon neukládá. V blokovém řízení je nadto nezletilý starší 15 let účastníkem řízení, aniž by se o řízení vyrozumíval kdokoliv jiný. Správní řád explicitně nezakazuje možnost nechat se zastupovat nezletilou osobou. Může-li být mladistvý účastníkem, tím spíše (*a maiori ad minus*) může být zástupcem účastníka. V této souvislosti žalobce poukázal na § 31 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), podle kterého je mladistvý způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti nezletilých jeho věku. Je-li tedy způsobilost osoby posuzována podle rozumové a volní vyspělosti, dá se předpokládat, že osoba, která se má stát plnoletou za týden, bude stejně vyspělá jako osoba, která dosáhla 18 let věku včera.

Žalobce navíc nemohl být nečinný, neboť na vyjádření žalovaného k jeho odporu bezprostředně reagoval prostřednictvím své zmocněnkyně, což ovšem žalovaný nijak nereflektoval. Až v květnu 2015 žalovaný zaslal žalobci vyrozumění o nedoplatku, načež žalobce požádal nadřízený správní orgán o uložení opatření proti nečinnosti žalovaného. Ze strany žalobce se přitom nejednalo o obstrukční jednání. Skutečnost, že jeho zmocněnkyně je žalovanému známa z úřední činnosti, nemůže vést k tomu, že by žalobce mohl být krácen na svých procesních právech a že by mu tato skutečnost mohla být přičítána k tíži. Přitom i v případě, že by správní orgán vyhodnotil odpor jako podání učiněné osobou procesně nezpůsobilou, měl žalovaný žalobce vyzvat k doplnění jeho podpisu na odporu. Pokud by totiž odpor podaný zmocněncem žalobce obsahoval podpis žalobce, splňoval by všechny nutné náležitosti, a správní orgán by jej tedy musel akceptovat. Rovněž skutečnost, že odpovědnost za projednávání přestupek již zanikla, nemůže odůvodňovat nečinnost žalovaného, který měl v takovém případě řízení zastavit.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání

Při ústním jednání žalovaný setrval na svých dosavadních tvrzeních obsažených v písemném vyjádření k žalobě. Dále navrhl, aby dospěje-li soud k závěru, že postup žalovaného nebyl správný, nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. Dle názoru žalovaného jsou žalobou sledovány mimoprocesní cíle a jedná se o předem připravený postup, jehož smyslem není ochrana práv žalobce, ale šikana správního orgánu, jakož i dosažení finančního benefitu z podané žaloby.

Žalobce ani jeho zástupce se ústního jednání soudu bez omluvy nezúčastnili.

V. Posouzení věci soudem

Soud se v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o namítané nečinnosti žalovaného. Ve smyslu § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalovaný vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V posuzovaném případě se žalobce podanou žalobou domáhá vydání rozhodnutí v řízení o přestupku. Takové rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jehož vydání se lze nečinností žalobou domáhat. Je přitom nerozhodné, zda již uplynula roční lhůta, ve které lze přestupek projednat, neboť pokud by bylo shledáno, že podáním odporu vydaný příkaz nenabyl právní moci, a tedy správní řízení nadále běží, musí dojít k jeho pravomocnému ukončení vydáním správního rozhodnutí. Krajskému soudu přitom podle § 79 a násl. s. ř. s. nepřísluší určovat, jak má být v řízení vedeném před žalovaným rozhodnuto,

tj. k jakému závěru má ten, kdo má povinnost ve věci rozhodnout, v řízení dospět. Stejně tak soud nemůže svým rozhodnutím žalovaného ani navádět k vedení řízení určitým směrem, tj. k vydání rozhodnutí konkrétního obsahu či s konkrétním výsledkem.

Splněna byla také podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků, které procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti, neboť žalobce podal nadřízenému správnímu orgánu žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. O této žádosti rozhodl Krajský úřad Jihomoravského kraje usnesením ze dne 7. 7. 2015, č. j. JMK 87963/2015, sp. zn. S – JMK 79454/2015/ODOS/St, tak, že této žádosti nevyhověl. Nejvyšší správní soud přitom ve vztahu k aplikaci § 80 správního řádu v řadě svých rozhodnutí opakovaně vyslovil, že v případě nečinnosti povinného subjektu se jedná o procesní nástroj, jehož bezvýsledné vyčerpání otevírá cestu k soudní ochraně před nečinností, kterou nadřízený orgán v rámci ustanovení § 80 správního řádu – a to z jakýchkoli důvodů – nenapravil. Ve vztahu k usnesení vydanému dle § 80 odst. 6 správního řádu pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*usnesení vydané správním orgánem podle § 80 odst. 6 správního řádu z roku 2004 není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví* (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 Ans 2/2010 - 127, dostupný na www.nssoud.cz). Žalobce tedy neměl jinou možnost efektivní obrany, než se na zdejší krajský soud obrátit postupem podle § 79 a násl. s. ř. s. (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 - 32, dostupný na www.nssoud.cz). Opačný přístup a výklad zastávaný žalovaným by možnost obrany žalobce vylučoval.

Mezi žalobcem a žalovaným v zásadě není sporu o skutkových okolnostech, jak byly popsány shora. Sporná je otázka, zda řízení o přestupku žalobce bylo ukončeno příkazem, který nabyl právní moci, neboť k podání odporu došlo osobou k tomu neoprávněnou (jak tvrdí žalovaný), anebo zda byl odpor účinně podán, a tedy došlo ke zrušení vydaného příkazu, a přestupkové řízení nadále pokračuje, aniž by dosud bylo vydáno konečné rozhodnutí (jak tvrdí žalobce).

V návaznosti na výše uvedené krajský soud nejprve připomíná, že příkazní řízení je zvláštním druhem správního řízení, jehož smyslem a účelem je zejména rychlost a hospodárnost správního řízení. Skutkové okolnosti nejsou v takovém případě sporné a samotné zrychlení a snížení nákladů řízení spočívá v tom, že další dokazování se zásadně neprovádí. Vzhledem k této skutečnosti poskytl zákonodárce obviněnému z přestupku účinnou možnost obrany, a to formou podání odporu. Včasné podání odporu má *ex lege* (tj. aniž by bylo potřeba dalšího úkonu) za následek zrušení příkazu a pokračování ve správním řízení. Správní orgán vydá (po takovém zrušení příkazu) prvostupňové rozhodnutí, které má obviněný možnost napadnout odvoláním, a pokud nesouhlasí ani s rozhodnutím o odvolání, má možnost se proti němu bránit správní žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Naopak, není-li odpor podán včas nebo vůbec, nabývá příkaz účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí.

V daném případě přitom z obsahu správního spisu vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Žalobce se proti vydanému příkazu ze dne 27. 10. 2014, č. j. ODSČ-42796/14-13, bránil odporem, který podala a podepsala zplnomocněná zástupkyně žalobce, K. Z. Na přiložené plné moci absentoval podpis žalobce, na což žalovaný reagoval sdělením ze

dne 2. 12. 2014, č. j. ODSČ-42796/14-JR/PŘ, ve kterém uvedl, že tuto plnou moc neakceptoval, neboť zmocněnkyně v době udělení plné moci a podání odporu nebyla zletilá, nikoliv tedy plně svéprávná, a v důsledku toho také procesně nezpůsobilá. Předmětný příkaz tak dle názoru žalovaného nabyl právní moci. Toto sdělení žalovaný zaslal žalobci i K. Z. Zmocněnkyně žalobce reagovala na toto sdělení zasláním přípisu, doručeného žalovanému dne 11. 12. 2014, v němž uvedla, že s ohledem na svůj věk byla k tomuto jednání v době úkonů způsobilá, z procesní opatrnosti však doložila souhlas svého zákonného zástupce s uvedeným jednáním ze dne 7. 11. 2014. Dne 22. 6. 2015 byla Krajskému úřadu Jihomoravského kraje (dále též „krajský úřad“) doručena žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad usnesením ze dne 7. 7. 2015, č. j. JMK 87963/2015, žádosti žalobce nevyhověl, přičemž se plně ztotožnil s posouzením žalovaného, jehož nečinnost v řízení neshledal.

V projednávané věci tedy bylo třeba posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud se zmocněnkyní žalobce pro její nikoliv plnou svéprávnost nejednal, a nepřistoupil ani k vydání výzvy k odstranění vad odporu či k němu připojené plné moci.

Podle § 33 odst. 1 správního řádu platí, že účastník si může v řízení zvolit zmocněnce. Zmocnění k zastoupení se prokazuje písemnou plnou mocí. Plnou moc lze udělit i ústně do protokolu. V téže věci může mít účastník současně pouze jednoho zmocněnce. Podle § 34 správního řádu zástupce na základě plné moci v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (odst. 1). V pochybnostech o rozsahu zastoupení platí, že zástupce je oprávněn vystupovat jménem zastoupeného v celém řízení (odst. 3).

Podle § 30 odst. 1 a 2 občanského zákoníku se plně svéprávným stává člověk zletilostí. Zletilosti se nabývá dovršením osmnáctého roku věku. Před nabytím zletilosti se plně svéprávnosti nabývá přiznáním svéprávnosti, nebo uzavřením manželství. Svéprávnost nabytá uzavřením manželství se neztrácí ani zánikem manželství, ani prohlášením manželství za neplatné. Podle § 31 občanského zákoníku se má se za to, že *každý nezletilý, který nenabyl plné svéprávnosti, je způsobilý k právním jednáním co do povahy přiměřeným rozumové a volní vyspělosti jeho věku*.

Ve správním řádu je procesní způsobilost upravena v § 29, dle jehož odst. 1 platí, že každý je způsobilý činit v řízení úkony samostatně (dále jen „procesní způsobilost“) v tom rozsahu, v jakém mu zákon přiznává svéprávnost.¹⁹⁾ Poznámka pod čarou ¹⁹⁾ přitom odkazuje právě na výše citovaná ustanovení § 30 a násl. občanského zákoníku. Je tedy zřejmé, že nová právní úprava „svéprávnosti“ je založena na stejných východiscích jako dřívější „způsobilost k právním úkonům“, kdy i před účinností nového občanského zákoníku platilo, že procesní způsobilost se odvíjela od tzv. způsobilosti k právním úkonům, která se nabývala postupně v rozsahu odpovídajícím rozumové a volní vyspělosti jedince.

V návaznosti na výše uvedené proto K. Z., narozená dne X, byla procesně způsobilá žalobce v přestupkovém řízení zastupovat. Podala-li totiž odpor proti vydanému příkazu k poštovní přepravě dne 11. 11. 2014, tedy tři dny před nabytím své zletilosti, a tedy i plně svéprávnosti, tento časový rozdíl, který chyběl k dosažení plné svéprávnosti, je nutno s ohledem na již dosažený rozsah rozumové a volní vyspělosti pokládat za marginální.

Významná je v této souvislosti také právní úprava deliktní způsobilosti v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podle § 5 odst. 1 zákona o přestupcích je deliktní odpovědnost spojena s dovršením patnáctého roku věku. Přičítá-li tedy zákon o přestupcích plnou odpovědnost mladistvému za své jednání, je nutno vycházet *a priori* z toho, že je taková osoba i plně procesně způsobilá k úkonům ve správním (přestupkovém) řízení stran přestupku, který jí lze přiřítat (k tomu shodně srovnej již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2010, č. j. 5 As 65/2009 - 39, dostupný na www.nssoud.cz). Může-li tedy mladistvá osoba jednat v přestupkovém řízení sama za sebe, není důvodu, pro který by nemohla jako zástupce v takovém řízení jednat za jiného. Ze zákona o přestupcích přitom nevyplývá, že by takovýto účastník musel být v řízení zastoupen svým zákonným zástupcem nebo orgánem sociálně-právní ochrany dětí. Případný souhlas zákonného zástupce zmocněnkyně žalobce tedy měl v daném případě toliko podpůrný význam. K případným námitkám, že podle § 19 odst. 2 zákona o přestupcích nelze přestupek mladistvého projednat v příkazním řízení, a tedy mladistvý nemůže jiného v příkazním řízení ani zastupovat, krajský soud pro úplnost doplňuje, že tento argument je nepřipadný, neboť podání odporu je naopak úkonem směřujícím k projednání věci mimo příkazní řízení. Krajský soud tedy nepřisvědčil právnímu názoru žalovaného, že by odpor proti vydanému příkazu byl podán osobou, která by k tomu nebyla způsobilá.

Podle § 37 správního řádu platí, že podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno (odst. 1). Z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu (...). Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí (odst. 2). Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu (odst. 3).

Je tedy zřejmé, že je-li správnímu orgánu doručeno neúplné či vadné podání, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Mezi tzv. jiné vady podání přitom je třeba řadit také neprokázání zastoupení v případě, kdy podání činí osoba v něm označená jako zástupce účastníka řízení.

Z obsahu podaného odporu, který je součástí spisového materiálu, krajský soud ověřil, že jeho podatelem byla K. Z. Žalovaný tedy měl K. Z. v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu vyzvat k odstranění vad podání, tj. k předložení řádně podepsané plné moci, přičemž byl povinen podle tohoto ustanovení postupovat bez ohledu na skutečnost, že měl ze své správní praxe případné poznatky o tom, že jmenovaná opakovaně zastupuje ve správním řízení také jiné účastníky. Relevantní v této souvislosti nebyly ani poukazy žalovaného na „právní znalosti a dovednosti“ jmenované, či velká vzdálenost mezi bydlištěm zastoupeného a bydlištěm zmocněnkyně, včetně úvah, jak takové zastoupení může usnadnit postavení zmocnitele v řízení. Je věcí žalobce a plně v jeho dispozici, koho si v řízení zvolí jako svého zástupce. Krajskému soudu nepřísluší tuto volbu jakkoli hodnotit, neboť tato je výrazem procesních práv žalobce, která mu v řízení náležejí. Ani přes výše uvedené skutečnosti přitom žalovaný k vydání výzvy dle § 37 odst. 3 správního řádu nepřistoupil a k předložení řádné plné moci nevyzval ani zmocněnkyni K. Z., ani samotného žalobce (měl-li by pochybnosti,

koho konkrétně k odstranění vad vyzvat). V tomto ohledu se tedy žalovaný dopustil procesního pochybení, které zapříčinilo jeho další nečinnost v řízení.

Krajský soud tak uzavírá, že v daném případě nebylo možno na odpor podaný K. Z. nahlížet jako na odpor podaný neoprávněnou osobou. Tak by tomu mohlo být pouze tehdy, pokud by jmenovaná řádně podepsanou plnou moc nedoložila ani k výzvě žalovaného. Tato výzva však v daném případě vůbec vydána nebyla. Správní řízení se žalobcem bylo zahájeno vydáním příkazu, který byl prvním úkonem v řízení (srovnej § 150 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 51 zákona o přestupcích). Podáním odporu začala znovu běžet lhůta pro vydání rozhodnutí (§ 150 odst. 3 správního řádu), přičemž se aplikuje ustanovení § 71 správního řádu. Žalovaný od data podání odporu, tedy ode dne 11. 11. 2014, dosud v řízení neučinil žádný úkon ve věci samé, přičemž z postoje žalovaného vyplynulo, že k vydání rozhodnutí ve věci samé nepřistoupí a neučinil tak ani ke dni rozhodnutí soudu. Je tedy zřejmé, že všechny lhůty podle § 71 správního řádu již uplynuly.

Za takové procesní situace je zde dán důvod pro vyhovění žalobě a k uložení povinnosti žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé v řízení vedeném pod sp. zn. ODSČ-42796/14-JR/PŘ, tedy rozhodnutí, jímž se řízení končí. To však pouze v tom případě, bude-li na základě výzvy žalovaného vydané dle § 37 odst. 3 správního řádu odstraněna vada podaného odporu spočívající v nedostatečném průkazu zastoupení žalobce v řízení.

Poukazoval-li pak žalovaný v souvislosti s výše uvedeným na vázanost právním názorem nadřízeného správního orgánu, jakož i vázanost metodickými pokyny ministerstva vnitra jako ústředního orgánu státní správy, krajský soud uvádí, že ani tato skutečnost nemůže nic změnit na tom, že správním orgánem, který vede řízení v prvním stupni a který byl povinen ve věci rozhodnout, byl právě žalovaný, kterému jediné mohla být v daném případě povinnost k vydání rozhodnutí ve věci samé uložena.

VI. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů tak krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé. Ke splnění této povinnosti krajský soud stanovil dle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalovanému přiměřenou lhůtu, a to v délce 45 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto by měl vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Krajský soud však žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť shledal důvody zvláštního zřetele hodné, pro které soud může výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů zcela nebo zčásti nepřiznává. V daném případě se krajský soud ztotožňuje s předestřeným hodnocením žalovaného, dle kterého procesní postup žalobce, resp. jeho zástupce, představuje případ sofistikované procesní taktiky, jejímž smyslem a účelem je dosažení zániku přestupkové odpovědnosti v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty dle § 20 zákona o přestupcích. Krajský soud má ze své úřední činnosti poznatky o tom, že v případech zastupování účastníků jmenovaným advokátem opakovaně dochází k uskutečňování kroků „právní ochrany“ v takové časové posloupnosti (včetně samotného načasování podání žaloby

na ochranu proti nečinnosti), že to ve svých důsledcích vyloučí projednání přestupku v zákonem stanovené jednoroční lhůtě. Uvedené přitom vyplývá nejen ze skutkových okolností řešených např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014 - 48, dostupného na www.nssoud.cz, kde bylo totožného postupu zmocněnce využíváno ke zpochybnění existence plné moci jiným způsobem (zde se jednalo o prostý scan plné moci), resp. z použití obdobné strategie např. v případech řešených rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 162/2014 - 31, nebo ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26 (oba dostupné na www.nssoud.cz), ale též přímo z rozsudku zdejšího krajského soudu. Ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 54/2015 byl posuzován případ shodný jako v nyní posuzované věci, kde jako zmocněnkyně a podatelka odporu vystupovala jmenovaná K. Z., a to se stejnou procesní taktikou, kdy k podanému odporu nebyla připojena podepsaná plná moc. Zvolenou procesní strategií žalobce a její povahu hraničící se zneužíváním práva tak soud hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. února 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu